

Zdravko KORDIĆ

NA NESIGURNIM OBALAMA

Na nesigurnim obalama gdje pijesak nosi pjenu,
nosi tminu valovlja
Ne sjećamo se - uporabismo li mozak
iz mudrosti morske pjene
Valovi su prikrivali zločine
I spirali laži u pustu zemlju,
u zvjezdosjaj koji nas je okruživao

Blijedo lice žene, ljubavnice u progonstvu
O trгови: o tragovi razapetih jedara –
o čemu vjetar šapće i pripovijeda
bijelim jedrima.....

O ljubavnoj noći izmiješanih radosti,
o krhkim grudima i noćnim bludima,
u krugu širenja slova, pismena –
plovio je pjesak, lijepio vidokrug radosti u pomračenje sjaja
kao suncostaj – u visinama prepoznah svoju zvijezdu
Naoštren nošenom pjesmom koja se razliježe svemirom

Naše noge ustuknuše u pjenu; nestaju jidra užasa
u fijuku vjetra
Dosežemo visine i širine u mislima o povijesti
Učimo se velebnom zanosu dok pjesma
pučinom pliva
Gomila cijeli svemir u našem zanosu,
u želji otkriti međe naših mogućnosti
i lijepa djela u dolini plavetnila mora,
zelenih algi i plavetno-zelene zemlje

Tu sam kako bih otkrio čovjeka, između

bridova i rtova tuge –
kako bi se ništavilo prekrilo u trenu prolaza,
u trenutku plovidbe
Samo more ostaje s vrhom najvećega umijeća

Zid plavi; plovi – ispunja se žeravica
nesna I nesreće

Mostar, 15. siječanj A.D. 2025.